

Szomorú szívű végtisztességtévő Családtagok, kedves gyászoló rokonok, barátok, ismerősök!

A mulandóság fájdalmas valóságával szembesül a gyászoló ember, amikor valakit elveszít, amikor a szeretett családtag testi mivoltában kilép a fizikai térből és földi időből, hogy lelke szabadon szárnyaljon.

Minden ember egyszeri, és megismételhetetlen csoda.

S íme, most egy ilyen csodának, egy szerető, férjnek édesapának, nagyapának, testvérnek, kedves rokonnak, sporttársnak a földi élete, **79. esztendejében bevégeződött.**

Mert:

„Eljön mindenkinek a pillanat,
Mikor az ember egészen egyedül marad,
Mikor mellette senki, semmi más,
És nem segít sem átok, sem sírás.

Az élet távol, a halál közel,
Bűnt, balgaságot semmi sem főd el,
Mikor az ember az Írás szerint
Mégmérietik és megítéltetik.

Eltűnnek a boldog káprázatok,
Minden, mi az életnek színt adott.
Kialszik a remények csillaga,
S a lélek van a pusztában, maga.”

Mert micsoda az ember? Egy marék por és hamu, mely visszatér a földbe, mint por a porba, melyből vétetett?
Sokkal több az ember!

S ha az ember földi részére nézve mulandó is, maroknyi por és hamu, ezt hirdeti könyörtelenül szeretettek kicsiny urnája, s hirdeti egy híres mauzóleum tömör felirata:
„Voltunk, mint ti, lesztek, mint mi, por és hamu.”

És vajon hová távozik a lélek? Hová lesz mindaz, ami élt, ami mosolyt, vagy szomorúságot csalt az arcunkra, ami mozgatta gondolatainkat, hevítette érzelmeinket?
Hová lett az **Ő** élete?

Amíg fiatalok és erősek vagyunk, nem gondolunk arra, hogy napjaink múlásával magunk is egyre közelebb kerülünk az elmúláshoz. Lépteink egyre lassúbbak, szavunk egyre csendesebb lesz. Míg egy napon, eljön az utolsó óra, szívünk végsőt dobban, elillan a lélek, elcsendesedik a test, és a harsány élet elnémul örökre.

Most **Dr. Paál András Géza** számára jött el az óra, és elnémulásával mérhetetlen fájdalmat okozott azoknak, akik szerették őt, akik dolgos életében mellette voltak, akik tőle kapták az életet, a szeretetet, és akik támaszai voltak, amikor neki volt szüksége segítségre.

Mert az **Ő** szíve most megszűnt dobogni, és amikor itt állunk a koszorúkkal, virágokkal feldíszített ravatalnál, nehéz szavakat találni a lélek mélyén felgyülemlett érzések kifejezésére.

Mert neki már nincs ma, és nincs holnap, csak örökkévalóság van, és nekünk, akik itt maradtunk, csak az emléke marad, amit szívünkbe zárva megőrzünk róla.

Ő is ahhoz a nehéz sorsú korosztályhoz tartozott, amelynek fiatal éveit a háborús pusztítás és az újjáépítés évei határozták meg.

Debrecenben járt általános és középiskolába. A Mechwart András Gépipari Technikumban érettségizett. A fizika tantárgy iránti érdeklődése meghatározta későbbi pályáját. Az iparkodó, törekvő, lelkes ifjú tovább tanult, 1962-ben kezdte el tanulmányait a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karán. Ebben az időben költözött fel az egész család Debrecenből Budapestre, úgy gondolták a szülei, hogy a főváros nagyobb lehetőségeket, perspektívákat biztosít mindannyiuknak. De Ő mindig visszavágyott Debrecenbe, taszította a főváros zaja, nyüzsgése, és leendő felesége is odakötötte.

Tanulmányai befejezését követően **megszerzett tudásával és diplomával a zsebében nagy reményekkel vágott neki az életnek.** Debrecenben, 22 évig (1967-1989-ig) a Magyar Tudományos Akadémia Atommag Kutató Intézetében tudományos munkát végzett, magfizikai mérésekkel, tervezéssel foglalkozott.

Az évek alatt kiváló mérnök egyéniség vált belőle.

Számtalan nemzetközi konferencián vett részt. Intézeti munkaviszonya alatt többször dolgozott külföldön, ösztöndíjjal vagy meghívott vendég kutatóként, így Olaszországban, Belgiumban.

Svédországban először ösztöndíjasként végzett kutatómunkát, később felajánlottak neki egy

**Tisztelt gyászoló család!
Rokonok, barátok, ismerősök**

Mi, akik eljöttünk ide, a **Debreceni-köztemetőbe**, a gyászoló család fájdalmát szeretnénk enyhíteni részvételünkkel.

Együttérzéssel vesszük tudomásul a megmásíthatatlan és végérvényes tényt, hogy Ő eltávozott e földi létből.

Mielőtt azonban örök nyugalomra helyeznénk drága halottunk hamvait, kérem önöket, hogy emlékezzenek most Őreá.

Emlékezzenek úgy, ahogyan ismerték és szerették.

Idézzék fel mindazt, ami vele kapcsolatosan szép volt, ami örömet az életével adott Önöknek, és feledjék el, ha esendőségében valaha valakit megbántott.

Most csendesen emlékezzünk az eltávozottra, emlékezzünk arra, ki is volt Ő, amíg volt, mit tett, amíg itt volt közöttünk, és hogy hiányozni fog azoknak, akik szerették Őt.

Minden emberi élet két dátummal határolt.

Dr. Paál András Géza élete 1942. október 19.-én kezdődött Debrecenben. Gyermekek és ifjú évei is itt teltek, itt kísérte édesanyja az általános iskola első osztályába. Négyen voltak testvérek, Ő volt a legidősebb.

álláslehetőséget a Stockholmi Egyetemen, amit elfogadott. Részt vállalt az ott épülő nehézion gyorsító tervezésében.

A Stockholmi Egyetemről vonult nyugdíjba 67 éves korában.

Nyugdíjba vonulása után is dolgozott, segített az Egyetemi munkában. A munkája megszállottjaként, nagyon szerette munkáját, hivatásának érezte. Pontos, lelkiismeretes volt minden feladatában.

Élete során bárhol dolgozott is mindig megállta a helyét, rátermett, megbízható munkaerő volt. Munkaszeretete és emberi tartása alapján, tekintélyt vívott ki magának munkatársai körében.

Jó szándékú, segítőkész emberként ismerték munkatársai, és így ismerték Őt a környezetében élő barátai, szomszédjai és ismerősei is, mindenkire volt egy jó szava.

Szerette a munkáját, és szerette azt a közösséget is, amelybe tartozott. **A munkája során életre szóló barátságok köttetnek, melyeket gondosan ápolt.**

Fiatal korától szeretett sportolni, mondhatni, szenvedélye volt a sport, a verseny, a küzdés. Először versenyszerűen atletizált. Majd 1958-ban a Rádiós Tájfutás (RTF), akkori nevén rókavadászat, rádióamatőr sportágba kapcsolódott be. Mint megyei első helyezett, 1960-ban indult először Országos Rókavadász Bajnokságon. Eredményei alapján, 1963-ban kapott meghívást először az Rádiós Tájfutás nemzeti válogatott keretbe.

A válogatott felkészítését is végezte, amely az ország egyik legeredményesebb csapata volt a 60-as években.

1964-től tervezett és épített a Budapesti Rádióklub RTF versenyzői számára vevőket. Az általa tervezett és épített iránymérő adók először 1970-ben lettek telepítve a hazai kupa és nemzetközi versenyeken.

Íránymérő adók tervezésére és legyártására kapott megbízást Svédországból, Finnországból, Romániából is.

Vb és Eb eredményei: Egyéni Vb ezüst- és csapatérem Szarajevóban, 1986-ban, csapat Vb arany- és bronzérem Kazahsztánban, 2014-ben, svéd színekben.

A sport egész életében folyamatosan jelen volt.

A Budapesti Műszaki Egyetem Szenátusa, „**Arany diploma**” adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét. Életműdíjat kapott spottevékenységéért.

Szerény, jóindulatú, barátságos, művelt, mindenkivel közvetlen, segítőkész, minden tevékenységében szorgalmas egyéniség volt.

Nagyon szeretett utazni, kirándulni, túrázni. Európa számos országát bejárta, végig utazta. A természetet mindig csodálta.

Amíg csak itthon élt, a hétvégi telkén metszette, ápolta, gondozta a gyümölcsfákat. Ásott, kapált, öntözött. Kíváncsi várakozással figyelte a növények, fák fejlődését, a termésük gyarapodását, növekedését.

Szabadidejében szívesen olvasott történelmi témájú könyveket és nézett dokumentumfilmeket, híradókat.

Elsősorban az I. és II. Világháború történelmi eseményei érdekelték, amiben nagyon tájékozott volt.

A napi politikai eseményeket is folyamatosan nyomon követte.

Munkája mellett boldogságra talált a családi életben is. sok éve már, hogy Debrecenben egy szilveszteri baráti összejövetelen megismerkedett egy fiatal lánnyal Nagy Aliz Gizellával, és kapcsolatukból szerelem, majd 1967. október 14-én Debrecenben házasság lett.

Boldog volt, amikor egyetlen leánya Aliz megszületett. Gyermekeiket nagy szeretettel és féltő gondnal nevelték.

Mindent megtett azért, hogy leánya életben való elindulását segítse.

Öröm és büszkeség töltötte el apai szívét, amikor látta gyermekét felnővekedni, és azt, hogy maga is családot alapít.

Életének boldog napjai voltak azok, amelyeken kis unokái: Zsófi és Panka megszülettek, akiket nagyon szeretett

Szerető nagyapaként ölelte magához a kicsiket és tevékenyen kísérte figyelemmel életük alakulását.

A családja jelentette számára a legtöbbet.

Élete szorgos munkával, és családja körében töltött meghitt, hétköznapokkal telt.

Így élt aktív és eredményes éveket munkája, családja, rokonai, és barátai körében.

Aztán a ledolgozott fél emberöltő után elérkezett a megérdemelt nyugdíjazás ideje.

Múltak az évek, és úgy látszott, hogy hosszú nyugalmas évek várnak még rá. Szeretett együtt lenni gyermekeivel, unokáival, feleségével.

Családtagjai, barátai előtt mindig nyitva állt az ajtaja, tiszta szívvel és örömmel látta őket vendégül, A környezetében élők nagyon szerették, mindenkihez volt egy jó szava. Úgy tűnt, hogy minden rendben van.

Egész életében egészségesen élt, mindig figyelt életmódjára, sohasem volt beteg. De az élet súlya alatt azonban elfáradt a test és a lélek.

Ez év március elején derült ki betegsége. A gyilkos kór, a rák támadta meg szervezetét. Rendkívül bizakodó volt a betegsége alatt. Hitt és bízott az orvostudományban, hogy megállítják a betegség tovább terjedését. Magabiztos volt. Katonásan, méltósággal viselte a betegséget. Kezelések, kontrollvizsgálatok után alig várta, hogy elhagyja a Klinikát.

Összességében tehát az utolsó két hónap nagy része hullámzóan telt el, hol jobb, hol rosszabb napokkal, de a folytatás reménye, hol élénkebben, hol halványabban, végig ott lebegett valahol a látóhatáron belül.

A fizikai fájdalmat tűrte mindig is, a magatehetetlenséget viszont nem bírta elviselni. A legyengült szervezet azonban nem tudott új erőre kapni. Lassan fogyott, mint a gyertyaszál. Hiába volt minden erőfeszítés, a lehetlent is megpróbáló családi hozzáállás, orvostudomány. Felesége és leánya egri otthonában ápolták, végig mellette voltak. ...

2022. július 27.-én szerdán, azonban eljött számára az a másik dátum is, mely lezárta földi életét, és az Egri kórházban örök álmra szenderült. Egy napot volt benn, az utolsó napot. Sosem beszélt a halálról, nem készült a búcsúzásra.

79 évnyi tevékeny és eredményes élete után, megpihent a dolgozó kéz, és most itt nyugszanak hamvai ezen a ravatalon. Bármennyire is lesújtó és hihetetlen, Ő már bevégezte földi pályafutását, és örökre elment közülünk.

Nehéz a nincset elfogadni, főként úgy, hogy már nem is lesz. Az elfogadás - bár nem kereste, de - rátalált. Így békében, megnyugvásban és szeretetben ment el. Legyen ez számunkra is vigasz.

Úgy hisszük azonban, hogy az életből távozó, utolsó gondolataiban megelevenednek az átélt események, a számára fontos személyek.

Bizonyára Ő is úgy ment el közülünk, hogy abban az utolsó és végtelen pillanatban azokra gondolt, akikhez

tartozott, akik a családot, a rokonságot és barátságot jelentették számára.

Úgy ment el közülünk, hogy képzeletébe idézte életének emlékezetes eseményeit, és gondolataiban végső búcsút vett, **szeretett feleségétől, Alíztól, akivel 55 évet éltek boldog házasságban.** Meghatottan idézte fel életük emlékezetes eseményeit, a boldog családi ünnepeket és hétköznapiakat. **Megköszönte párjának a sok szeretetet és gondoskodást, melyet tőle kapott, és kívánt neki megnyugvást és még hosszú boldog életet családjuk körében.**

Elbúcsúzott drága **gyermekétől, egyetlen lányától: Alízkától és családjától: vejétől, Zolitól, továbbá, unokáitól: Zsófitól és Pankától akik sokat jelentettek számára akiket igazán szeretett.**

Szeretettel emlékezett vissza a boldog családi eseményekre, leánya születésére, gyermek és ifjú éveire, unokái, érkezésére.

Utolsó gondolatában felidézte az együtt töltött szép és boldog napokat, megköszönte a gyermeki hálát és szeretetet, amit tőlük kapott, és kívánt nekik boldogságot, szép és sikeres életet.

Búcsút vett öccsétől Gézától, húgától Tinitől, és sógorától Feritől, valamint lányaitól: Zsuzsától és Krisztitől, legfiatalabb öccsétől Szilvesztertől és feleségétől Dettitől, lányuktól Szanditól. Továbbá: Nagybátyjától Jóskától és családjától, unokatestvérétől Judittól és családjától, szeretett sógornőjétől Katikától, akivel mindent

megtudott beszélni, mindig meghallgatta. Elbúcsúzott keresztgyerekeitől: Tónitól, akit nagyon sok családi utazásra, nyaralásra elvitt, és feleségétől Szilvitől, továbbá Katikától és férjétől Sanyikától.

Búcsút vett Nászától Zoli papától, a közeli és távolabbi rokonaitól.

Megköszönte testvéri és rokoni szeretetüket, és kívánt nekik boldog és hosszú életet.

Elbúcsúzott kedves barátaitól: Marikától, Pannikától, Annától, Ibitől és családjától, Mancótól, Szűk Zolitól, Újfaludi Lacitól, valamint Svédországi barátaitól: Sanyitól, Marianntól Ilonától, Vikitől, Arankától, Zolitól és feleségétől Marikától, munkatársától Bélától, és minden magyar és svéd kollégájától, magyar és svéd sporttársaitól, kedves szomszédjaitól, ismerőseitől. Megemlékezett közös életükről, küzdelmeikről, és vidám napjaikról, melyek széppé, eredményessé és tartalmassá tették az életüket.

Megköszönte barátságukat, és kívánt mindannyijuknak jó egészséget, boldogságot és sikereket további életükben.

Búcsúzzunk most el Tőle mi is.

Búcsúzzunk azzal, hogy rá emlékezünk, és emlékét kegyelettel megőrizzük.

Dr. Paál András Géza, élt 79 évet.

Ez a néhány szó mennyi mindent jelent azoknak akik a legközelebb állnak hozzá. Ebben benne van egész életének sok-sok küzdelme amit öntudatra ébredésétől élete utolsó percéig megvívott, az a sok jó cselekedete, amit családjáért, környezetéért tett.

Most ravatalánál utoljára nyitottuk fel életének örökre lezáruló könyvét, felidéztek emlékét, méltattuk emberségét.

Néma főhajtással fejezzük ki végső búcsúnkat a távozonak, és azzal, hogy emlékét örökre megőrizzük szívünkben.

Ebben a nehéz órában gondoljanak arra, hogy bármennyire is nagy az a fájdalom, amit az Ő halála okozott, nagyobb volt az öröm, a boldogság, a szépség és a szeretet, amit Ő az életével adott Önöknek.

Ha tehetné, talán ilyen szavakkal búcsúzna:

Tudom, hogy fáj most a búcsú, ha nem kellene, én sem mennék. Olyan szép évek jöhettek volna még.

De ne sírjatok. Tudom, a szívetekben jó helyen vagyok. Utoljára csak arra kérlek titeket, hogy szeressétek egymást úgy, ahogy eddig is tettétek. Ahogy velem is tettétek, és ne feledjétek, hogy itt voltam közöttetek. Ég veletek!

Szívünkben ezzel a szeretettel, lelkünkben megbékéléssel, kísérjük el Őt utolsó útján, hogy megfáradt testének hamvait átadhassuk az örök pihenésnek.